



# MÉREGTELENÍTŐ

## 2015.06.szám

## Kedves Olvasó!

Szeretnék olyan felhőtlen hangulatú bevezetőt írni Neked, mint amilyen a címlapon látható nyári égbolt. De nehéz a felhőket elűzni, pontosabban ez csak álca lenne, hamisítvány.

Mert a felhők VANNAK. Jönnek, sokszor kiadják felettünk a mérgüket, összecsapnak, villámokat csattogtatnak, esőt-jeget hullatnak, aztán megszelídülve tovább mennek. Bőven van részünk ebben a hónapban ilyen égi „csatározásokban”.

De az emberiség társadalmi, erkölcsi szintjén is sok ilyen csatározás zajlik mostanában. Nem tagadhatjuk, mert érint minket. Kell, hogy állást foglaljunk ezekben. És nem biztos, hogy mindig jól foglalunk állást. Mert ha egy isteni magaslatról láthatnánk az életet, a dolgok állását, folyását, talán bölcsebben tudnánk megalkotni a véleményünket. De csak béka-perspektívával rendelkezünk. És érzelmileg nagyon befolyásolnak minket a félelmeink is. Ez aztán támadó védekezésre indít. Nem is annyira magunkat féltjük, mint inkább szeretteinket. Úgy érezzük, nem is bírnánk ki, ha bajuk esne, ha nem boldognak láthatnánk őket.

„Nem hagylak árván titeket!” Ez a mondat kétezer éve hangzott el, és rengeteg ígéretet hordoz magában. És aki mondta, valóban visszajött a túlpartról. Azért, hogy elmondja, küld nekünk Vigasztalót, aki megtanít helyesen gondolkodni. Hogy ne féljünk, mert Ő békességet hagy ránk, és ez a legdrágább öröksége a remény után.

Ezeken tűnődtem most, a Pünkösdi hétvégén. Azon, hogy milyen csodálatos kapaszkodóink vannak, milyen bizonyosság alapján állhatunk az életünkben szilárdan, mint a szikla.

Megosztom Veled, Olvasó, egy érdekes élményemet. Egy tévedés folytán négy napig abban a hitben éltem, hogy egy laboratóriumi vizsgálatom pozitív lett. Nem éppen közömbös állapotot jelentett volna. Nagyon nehéz volt ezt a tényt magamra venni, mint egy végleg hozzám tartozó, rám szabott ruhadarabot. De megtaláltam mögötte Őt, aki békességet ígért. Valóság lett számomra, hogy igaz az ígérete. Ő valóban békét adott, megtartja az ígéretét.

Aztán megtudtam, hogy nem igaz a pozitív lelet, téves információ volt. Nem kis érzelmi hullámozást okozott mindez, de új tapasztalatot is hozott. A Vigasztaló valóban velünk van, bennünk van minden helyzetben. Nem hagy árván!

Így váltakozik a vihar és a napsütés az égbolton is, az életünk egén is.  
És eközben a felhők fölött mindig süt a Nap!

## Csoóri Sándor: Medárdi eső

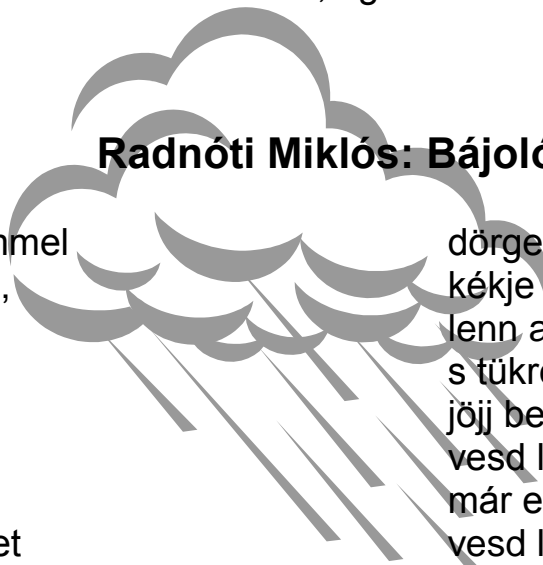
Medárd nekünk megártott,  
alaposan bemártott,  
három hete csak zuhog,  
ázik a bab s a murok,  
petrezselyem zöldje is  
és a holtak földje is.  
Ázik, ázik a búza,  
fejét a víz lehúzza,  
beillene zsenge nádnak:  
bokán fölül vízben állhat...

Medárd, Medárd, habókos,  
hol a selyemlepke most?  
Hol a futó gyíkocskák,  
kik a kertem csíkozták?  
És a fácánkakas hol  
prüszköl, krákol, gyalogol?  
Esik, esik, csak esik  
kisestétől reggelig,  
mintha csőrepedés volna  
fönt az úrben, s reánk folya:  
vagy mintha egy szálló tenger  
vándorolna fölöttünk el,  
s hullatná a fölösleget,  
eláztatva földet, eget.

## Radnóti Miklós: Bájoló

Rebbenő szemmel  
ülök a fényben,  
rózsafa ugrik  
át a sövényen,  
ugrik a fény is,  
gyúlik a felleg,  
surrán a villám  
s már felesleget  
fenn a magasban  
dörgedelem vad

dörgedelemmel,  
kékje lehervad  
lenn a tavaknak  
s tükre megárad,  
jőjj be a házba,  
vesd le ruhádat,  
már esik is kint,  
vesd le az inged,  
mossa az eső  
össze szívünket.



## Váci Mihály: Pipacsok a búzamezőben

Búza, búzakaralász!  
véle szél hadonász:  
hajlik, lengedezik,  
amíg cseperedik.  
Búza, búzakaralász.

Színe még nem arany:  
mint a fű, csak olyan.  
Szerte búzamező  
zöld színben repeső,  
- színe még nem arany.

Amíg érik a mag,  
lassan, jó nap alatt,  
- könnyű kis pipacsok  
szirma, lángja lobog,  
amíg érik a mag.

Messze virítanak.  
Lenge szirmaikat  
rázva vérpirosan,  
mag felett magasan,  
messze virítanak.

Tőlük piros a táj!  
"Ime itt van a nyár!"  
Őket nézegetik,  
szép csokorba szedik.  
Tőlük piros a táj.

A zöld búzamezők,  
észrevétlenek ők!  
De lehull a pipacs,  
s felragyognak a nagy  
érett búzamezők!

„...Isten nem osztja félelmeinket, se büszkeségeinket, se türelmetlenségünket. Úgy tud várni, ahogy egyedül az egyetlen, végtelenül jó atya tud várni. Ő mindig remél, mindvégig. Nem zavarja, hogy szántóföldjén trágyadombok tornyosulnak és hogy ez nem szép látvány, ha végül is több búzát gyűjthet be, mint amennyi a konkoly. Mi mások vagyunk, nekünk nehéz elképzelni, hogy egy nap a konkoly búzává alakul, és szép, aranyló szemeket terem. A parasztok megmondhatják, hogy soha nem láttak hasonló átalakulást földjeiken. De Isten, aki nem a felszínt nézi, tudja, hogy idővel irgalma révén megváltozhatnak az emberi szívek.

Minden létezőnek megvan a maga ideje. De ez az idő nem ugyanaz mind-egyik számára. A dolgok ideje nem az állatok ideje. S az állatok ideje nem az embereké. És mindenekfölött, mindettől különbözően megvan Istennek is a maga ideje, mely magába zár mindent, és felülmúl mindent.

Isten szíve nem a mi szívünk ritmusára dobog. Megvan a saját dobogása. S ez az Ő örök irgalmáé, mely nemzedékről nemzedékre száll és soha nem öregszik. Nagyon nehéz nekünk belépni Isten idejébe. És mégis, egyedül csak ott találhatjuk meg a békét...”

*(P. Eloi Leclerc: Egy szegény ember bölcsessége. Részlet)*

Sohase mondd rá semmire, hogy "elvesztettem", hanem csak azt, hogy "visszaadtam". Meghalt a gyermeked? Visszaadtad. Elhunyt a feleséged? Visszaadtad. Elvették a birtokod? Visszaadtad azt is. Azt mondod, hogy gazfickó vette el? Mi közöd hozzá, hogy ki által vette vissza az, aki neked adta? Ameddig adja, addig is úgy tekintsd, mint a másét: úgy, mint az utasok a fogadót.

*(Epiktétosz kézikönyve, 11. rész)*

## Babits Mihály: Jónás könyve. (IV.rész)

...És monda akkor az Isten: "Te szánod a tököt amely egy éjszaka támadt s egy másik éjszaka elhervadott; amelyért kezéd nem munkálkodott; amelyet nem ápoltál, nem neveltél, lombja alatt csak lustán elhevertél. És én ne szánjam Ninivét, amely évszázak folytán épült vala fel? melynek tornyai vetekedve kelnek? mely mint egy győztes harci tábor terjed a sivatagban, és utcái mint képeskönyv, amit a történet irt, nyílnak elém? Ne szánjam Ninivének ormát mely lépcsőt emel a jövőnek? A várost, amely mint egy fáklya égett nagy korszakokon át, és nemzedékek éltek fényénél, s nem bírt meg vele a sivatagnak annyi vad szele? Melyben lakott sok százszor ezer ember s rakta fészket munkálva türelemmel:

ő sem tudta, és ki választja széjjel, mit rakott jobb-, s mit rakott balkezevel?  
Bízd azt reám, majd szétválasztom én.  
A szó tiéd, a fegyver az enyém. Te csak prédikálj, Jónás, én cselekszem.  
Ninive nem él örökké. A tök sem, s Jónás sem. Eljön az ideje még, születni fognak újabb Ninivék és jönnek új Jónások, mint e töknek magvaiból új indák cseperednek, s negyven nap, negyven év, vagy ezer-annyi az én szájamban ugyanazt jelenti."  
Így szólt az Úr, és Jónás hallgatott. A nap az égen lassan ballagott. Messze lépcsős tornyai Ninivének a hőtől ringatva emelkedének. A szörnyű város, mint zihálva roppant eleven állat, nyúlt el a homokban.

## Rónay György: Jób

Jób, ki szemétre vettetett, s vakarja sebét a cseréppel olyan nyomorult nem lehet, mint akinek seb sincs a bőrén,

csak bent, a bőr, a hús alatt, hová röntgensugár sem ér, ott benn tenyészik a fekély, s növeszti csápjait a métely.

Orvos előtt, ha állna pőrén: „elmehet“ – mondaná ez Jóbnak. S az elmegy; de tudja: belül, tünet nélkül bár, egyre rothad.

Zugába húzódik, leül. lesi a lépteket a lépcsőn. Nem búvik, Tudja, hogy a Vég jön lassan és könyörtelenül.

Cserépért nyúlna: mit vakarjon? Fusson? Hová futhat magától? Várja, hogy zörgetnek az ajtón, s hogy yíljék az ajtó magától –

de csak jönnek, oda nem érnek, csak járkálnak folyton a léptek, és senki nem zörget. Kivárják, hogy önként nyissa föl a zárkát

„ ... Sokan azt mondják, örömeinket nem egyszer épp a mulandóság teszi széppé. Tévednek: mert még a mulandóságot is széppé teszi az örömünk. Meg kell előbb erősíteni szívünket, hogy képesek legyünk befogadni az örömet, a teljes és határtalan boldogságot. Nem a steril, nem az önző, nem a romlandó és zavaros és hiányos, hanem a fölfoghatatlanul forró, a mindent és mindenkit magával sodró öröm áradását.”

*(Pilinszky János: A mélypont ünnepéye, részlet)*

### **Rónay György: Kút**

**Sokáig éltem gyalázatos magányban,  
kevélységem odalett éveimmel.  
Megszégyenültem. Megaláztattam. Megtörettem.**

**Nyitott vagyok,  
Mint pohár, melyből mindenki ihat, ha szomjas.  
Mint kút, amiből mindenki meríthet.  
Amit mindenki beszennyezhet, meggyalázhat.  
Kérlek, ti is  
irgalmazzatok magatoknak!**



### **Márai Sándor: Az önbecsülésről**

Van valami ami rosszabb, mint a halál és a szenvedés: az, hogy az ember elveszíti önbecsülését. Van valami, ami úgy tud fájni, égni, sebezni, hogy talán a halál sem tudja feloldani az ilyen gyötrődést... ha egy ember, vagy két ember megsebzí bennünk azt a mély önérzetet, mely nélkül nem tudunk többé emberek maradni. Hiúság. S mégis az emberi élet legmélyebb tartalma ez az önérzet. Ezért egyezünk bele mindenféle megoldásba: az aljas, a gyáva megoldásba is. Nem gyávaság ez, nem: az életosztón utolsó védekezése.

## Pilinszky János: Néhány szóban

Azt hiszem Kierkegaardé a gondolat, hogy a jó ellentéte nem a rossz (a rossz kevés, meg alacsony is ahhoz, hogy a jó valódi ellentéte lehessen) hanem a jó és a rossz fogalmának összekeverése, összezagválása. Bűnt mindenki elkövet (ezért nincs jogunk soha és senki fölött ítélkeznünk), de bűnét nem mindenki bánja meg. S a bűn, a valódi, az Isten előtti – itt kezdődik. Az elkövetett bűn Isten kegyelméből az önismeret, az alázat és a jóság, a fölemelkedés iskolája lehet: amennyiben fölismerjük, bevalljuk és megbánjuk. De maga a jótett is bukásunk biztos kezdete: amennyiben büszkék vagyunk rá és önmagunk „teljesítményének” tekintjük... Van egy nagy különbség egyrészt a tudomány, másrészt a művészet között. A tudomány bármit is alkot, valamiképpen – tudva, nem tudva, közvetve, vagy közvetlenül – a halált kívánja legyőzni. Csakhogy térben és időben legyőzni a halált, s örökké élni: még nehezebb volna, még képtelenebb, mint eltűnni a megsemmisülést. Ezzel szemben a művészet kis igényű. Nem a halált kívánja eltörölni, csupán megpróbál segíteni meghalni. A halál ugyanis nem a tér és idő büntetése, hanem a térbe és időbe ágyazott világ irgalma. A művészet, s mindenekfölött a vallás, mélységesen tudja ezt, s ezzel együtt azt is, hogy a halál legyőzését nem a halál eltörlése, hanem – a léttel konzseniális összhangban – épp a halál elfogadása jelenti. A világ legszomorúbb története ezért nem szomorú. S emiatt, hogy az ember igazi szerencsétlensége nem a szenvedésben és nem a sírásban fészkel.



## Márai Sándor: A dolgokat meg kell várni

Megvárni, egy angyal és egy szent türelmével, amíg a dolgok - emberek, eszmék, helyzetek -, melyek hozzád tartoznak, eljutnak hozzád. Egyetlen lépést sem sietni feléjük, egyetlen mozdulattal, szóval sem siettetni közeledtüket. Mert bizonyos emberek, eszmék, helyzetek, melyek életedhez, jellemedhez, világi és szellemi sorsodhoz tartoznak, állandóan útban vannak feléd. Könyvek. Férfiak. Nők. Barátságok. Megismerések, igazságok. Ez mind feléd tart, lassú hömpölygéssel, s találkoznotok kell egy napon. De te ne kapkodj, ne siettesd útjukat és közeledésüket. Ha nagyon sietsz feléjük, elkerülheted azt, ami fontos és személyesen a tiéd. Várj, nagy erővel, figyelmesen, egész sorsoddal és életeddel.

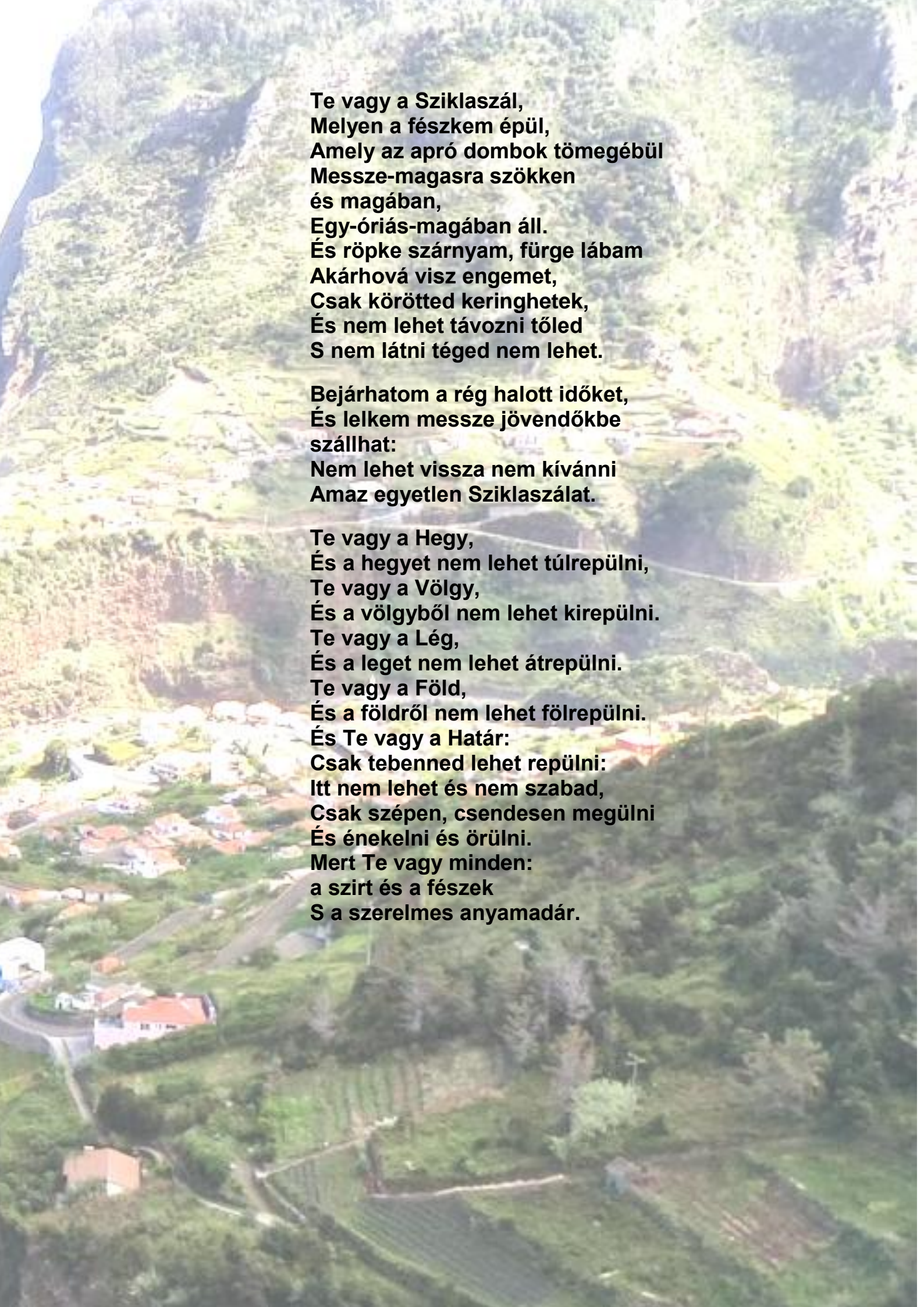
## **Sík Sándor: Verses imádság**

**Te vagy a Fészek,  
Puha vagy, édes és meleg.  
S én oly keveset gondolok veled,  
És oly sokszor máshova nézek,  
És megvetem a régi fészket,  
A régi meleget  
És a régi egyformaságot.  
Szédülő fejem vándorolni késztet,  
Keresni más vidékeket,  
Szivárványszínűbb új világot  
És ismeretlen fészket**

**És elmegyek, örök elégedetlen,  
Hazátlan bujdosó gyanánt,  
És sose tudom, mért sírós a kedvem,  
És nem tudom, mi bánt  
És szállok, szállok messze földeken,  
Szüntelenül és pihenéstelen,  
És egy sajtó vágy egész életem:  
A régi Fészek melegére.**

**És te vagy az Anyamadár,  
És én vagyok pelyhes fiókád,  
A csupa-vakság, a csupa-mohóság,  
Aki mindig máshova vágyik,  
Akit hív minden félhomály.  
És botorul és elbizottan  
Kiszállok bizakodva, bátran  
Nap-nap után. És te utánam  
Sírva nézel és gondsújtottan.**

**És én nyugalmat nem találok  
Sehol a végtelen világon,  
Mert ott sír bennem, bárhol járok,  
Aggódó, fájó csipogásod  
Hívogató, síró zenéje.  
És mindenhol visszavágyom  
Szerelmes Szíved melegére.**

An aerial photograph of a mountainous region. In the foreground, a small village with several houses and a road is visible. The middle ground shows a valley with more buildings and greenery. In the background, a large, steep mountain peak rises, partially covered in vegetation. The sky is clear and bright.

**Te vagy a Sziklaszál,  
Melyen a fészke épül,  
Amely az apró dombok tömegéből  
Messze-magasra szökken  
és magában,  
Egy-óriás-magában áll.  
És röpke szárnyam, fürge lábam  
Akárhová visz engemet,  
Csak körötted keringhetek,  
És nem lehet távozni tőled  
S nem látni téged nem lehet.**

**Bejárhatom a rég halott időket,  
És lelkem messze jövőnkbe  
szállhat:  
Nem lehet vissza nem kívánni  
Amaz egyetlen Sziklaszálat.**

**Te vagy a Hegy,  
És a hegyet nem lehet túlrepülni,  
Te vagy a Völgy,  
És a völgyből nem lehet kirepülni.  
Te vagy a Lég,  
És a leget nem lehet átrepülni.  
Te vagy a Föld,  
És a földről nem lehet fölrepülni.  
És Te vagy a Határ:  
Csak tebenned lehet repülni:  
Itt nem lehet és nem szabad,  
Csak szépen, csendesen megülni  
És énekelni és örülni.  
Mert Te vagy minden:  
a szirt és a fészek  
S a szerelmes anyamadár.**

## TALLÓZÓ

A Maszol.ro **Amit az iszlámról és az Iszlám Államról tudni kell** című máj.2.-i tudósítása szerint jelentős érdeklődésnek örvendett a kolozsvári Sapienián az Egyetemi Estek legutóbbi rendezvénye, amely során iszlámról, „Eurábiáról”, és az Iszlám Államról beszélt-vitatkozott a téma három kiváló magyarországi ismerője: Maróth Miklós, a Magyar Tudományos Akadémia volt alelnöke, Rostoványi Zsolt, a Corvinus Egyetem rektora és Varga Norbert politológus, a Nyugat-magyarországi Egyetem oktatója.

Maróth Miklós szerint Európában azért lehetséges, hogy 70 éve békében élünk, mert „exportáltuk” a háborút az arab világba. Az arab nemzetállamokat az első világháború után hozták létre a győztes hatalmak (Anglia, Franciaország), vonalzóval, a saját érdekükben. Olyan államok és ezzel együtt olyan nemzeti öntudatok jöttek létre, amelyek azelőtt sosem léteztek, és ez ellentmond az iszlám parancsának, miszerint minden muszlim testvér. Az arab világ pedig nem tudja eldönteni, melyik irányba induljon el: egy egységes muszlim kalifátus vagy a nemzetiesedés irányába. Európával szemben szintén ellentmondásosak az érzelmeik: egyrészt lenézik az európaiakat, mert a saját vallásukat tartják az egyedül igaznak, minket olyan népeknek látnak, akik erkölcstelenek, a muszlimok szemében nincs se vallási, se nemzeti öntudatunk. Másrészt az országaikat sújtó túlnépesedés, gazdasági és társadalmi problémák, a családok veszélyeztetettsége miatt mégis Európába, ebbe a „szörnyűséges fertőbe” vágynak. Ha sikerül idejönniük, akkor viszont perifériára kerülnek, a nagyvárosok szegény-negyedeiben laknak, nem tudnak és legtöbbször nem is akarnak integrálódni.

Rostoványi Zsolt arról beszélt, hogy a 2003-as amerikai invázió nagymértékben hozzájárult ahhoz a súlyos helyzethez, ami mára az arab világban kialakult. Az amerikai beavatkozás következtében az arab világban már négy ország van, ahol az állam elveszítette a kontrollt a terület nagy része fölött, a társadalom az anarchia szélére sodródott: Szíria, Jemen, Líbia és Irak. Ez a zavaros helyzet pedig a szélsőséges szervezetek melegágya. Az Iszlám Állam gyorsan lépett, felvállalta azt a szerepet, ami az államnak lenne a feladata: infrastruktúrát épít ki, adóztat, kórházakat épít, üzleteket nyit, az egységes iszlám nemzet kiépítésével kecsegtet, és különféle kedvezményekkel megpróbálja maga mellé állítani a helyi lakosságot. Így aztán óriási a vonzereje.

Varga Norbert hangsúlyozta: nem véletlen, hogy Afganisztánban alakult ki az egyik legradikálisabb iszlamista szervezet, hisz az 1979-től kialakuló afganisztáni konfliktusban már nagy szerepe volt az Egyesült Államoknak, amely a Szovjetunió hatalmát a muszlim tag-országokon keresztül akarta megbontani, ezért maga az USA képezett ki és szerelt fel fegyvereseket.

**Bajba jutott menekülteknek adta át otthonát egy idős olasz nő, miután értesült a földközi-tengeri hajószerecsétlenségről** – adta hírül a Magyar Kurír máj.8.-án. A 90 éves Mara Gambato, aki a Pádua tartományban lévő Rubanóban él, úgy döntött, tesz valamit a menekültek megsegítésére – írta a *Corriere del Veneto* című helyi lap. Az idős nő elköltözött és átadta a házát egy katolikus segélyszervezetnek. Azóta tíz menekültjogért folyamodó személy él a házban.

Rónay Tamás **Halálbüntetés az egyház szemével** címmel a Népszavában máj.13.-án megállapította, hogy Ferenc pápa radikálisan ellenzi a halálbüntetést, e kérdésben az egyházi tanításnál is keményebben fogalmaz. Már több ízben is kifejtette, hogy az életfogytiglani büntetést is rossz megoldásnak tartja. A cikkíró emlékeztet rá: a római katolikus egyházban először II. János Pál pápa hívta fel a figyelmet a halálbüntetés igazságtalan voltára.

A Népszava Szép Szó című mellékletében -án Bod Péter **Imaszőnyegre kényszerülhet Franciaország?** címmel írt Michel Houellebecq Behódolás című regényéről, amely a nem is olyan távoli jövőben, 2022-ben játszódik. Franciaországban, amikor a mérsékelt iszlamista Muzulmán Testvériség kerül hatalomra. Az iskolaköteles kort leszállítják tizenkét évre, a nőket – amennyire lehetséges – kivonják a munkaerőpiacról, bevezetik a többnejűséget, és a Sorbonne felveszi az Iszlám Egyetem nevet. Mindennek ellentételezéseként javulnak a munkanélküliségi mutatók, emelkedik a családi pótlék, túrhetően teljesít a gazdaság. A társadalom passzív belenyugvással fogadja el a történeteket. Houellebecq könyve kétséget sem hagy afelől, hogy Európa haldokló földrész, amely az individualizmussal nem csupán a keresztény középkor kereteit rombolta le, megnyitva az utat a liberális demokráciák felé, hanem ugyanezzel a lendülettel a 20. századra szétverte a családot. A regény gondolatmenete szerint a nyugati civilizáció egyik legfőbb jellemzője „...a keresztény hittől és vallástól való teljes elszakadás. Az európai világnézeti szemléletmód-változás a XX. századra bevégzett történelmi ténnyé vált, eredménye a szekularizált földrész lett.”

**Józsefváros befogadná II. János Pál szobrát** írta a Napi Gazdaság máj.20.-án, hogy a róla elnevezett téren található végleges helyet Szent II. János Pál pápa Franciaországban nem kívánatosnak nyilvánított szobra. A lap emlékeztet rá: a katolikus világot felháborító francia bírósági döntés után egy magyar Facebook-csoport fölvette a kapcsolatot a ploermeli önkormányzattal. A csoport gyűjtésbe fogott, hogy előteremtsék a szállítási költségeket. A világhírű Zurab Cereteli grúz származású orosz képzőművész alkotása emelhetné a józsefvárosi tér fényét. Kocsis Máté, a VIII. kerület polgármestere közölte, önkormányzati forrásból is segítenének.

Tóth Tihamér **Migránsok: nem veszély, hanem esély** címmel a Magyar Nemzetben máj.20.-án azt vizsgálta, hogy mit mond a katolikus társadalmi tanítás a bevándorlás kérdéséről. Megállapította, hogy a katekizmusban és a pápai enciklikákban is testet öltő katolikus társadalmi tanítás nem tesz különbséget legális és illegális bevándorlók között. „Minden emberben Isten arcát véli felfedezni. Persze van, akiben könnyebb, és van, akiben nehezebb azt megtalálni”. A szerző kiemelte, hogy Ferenc pápa *Az Evangélium öröme* kezdetű apostoli buzdításában a leküzdendő szegénység egyik változataként szól a bevándorlók problémájáról. Figyelmezteti a befogadó népeket, hogy ne féljenek a helyi identitás elvesztése miatt, inkább új kulturális szintézisre törekedjenek. A cikk írója rámutat: a katolikus tanítás fontos eleme, hogy mindent meg kell tenni, mégpedig nemzetközi összefogás keretében, hogy megszüntessék a kivándorlás okait, legyen az háború vagy végzetes szegénység. Ez azonban nem jelenti, hogy addig is ne lenne kötelességünk segíteni a kiszolgáltatottakon. Ferenc pápa a migrációs világnapra írt üzenetében leszögezte: a bevándorló nem „kezelendő probléma”, hanem testvér, akit be kell fogadni. Tóth Tihamér kitér arra is, hogy lehet a migrációnak olyan mértéke, amikor már nem elvárható, hogy egy ország több bevándorlót fogadjon be... Attól még nagyon messze vagyunk, hogy a bevándorlók nemcsak a helyi lakosok kényelmét, hanem emberi méltóságát is veszélyeztessék. Elképzelhető, hogy az útra kelők között vannak terroristák is, de ez nem indok arra, hogy a döntő többségben nyomorúságos helyzetük miatt menekülő bevándorlók előtt becsapjuk az ajtót. Az sem kizárható, hogy évtizedek múltán a bevándorlók megváltoztatják kultúránkat, akár a térképet is átrajzolják. Ám a cikkíró figyelmeztet: „...ezért nem őket, hanem önmagunkat kell okolni. Nem a bevándorlók teszik tönkre a keresztény kultúrát. Félelmeinkkel, a bezárkózással mi magunk verünk újabb szeget annak koporsójába. A szeretet parancsának megélése viszont esélyt kínál nekünk, hogy egy kicsit jobba váljunk.

**Henri Boulad egyiptomi jezsuitával** közölt riportot máj.22.-én a Magyar Kurír. A szerzetes szerint a szó felelősség. A média ma nem az igazságot mondja, tragikus módon manipulálja az embereket. Amikor az emberek az esti híradót nézik a tévében, akkor azt kapják, amit mondani akarnak nekik. Lelki elmélyülésre van szükség ahhoz, hogy ne a manipulált valóságot lássuk. Hogyan lehet a mai világban megvalósítani ezt a szemlélődést?

„Hiszek a spiritualitásban, amely mindennek az alapja. A spiritualizmus szó a lélek szóból ered. A lélek kisbetűvel az én lelkem, nagybetűvel a Szentlélek. Lelki embernek lenni azt jelenti, hogy kisbetűs lelkemet a nagybetűs Lélekbe helyezem, hogy Ő vezesse az életemet, Ő inspirálja a szavaimat. Hiszek a spiritualitásban, amely minden változásnak és az egész társadalomnak is az alapja.

Sajnos a vallásban a struktúrák, az intézmények átvették a lelkiség helyét. A vallások elveszítették a lelküket, intézményesültek, néha át is politizálódtak. Nekünk, keresztényeknek vissza kell térnünk a forráshoz, a Lélekhez, az

evangéliumhoz. Jó dolog segíteni az embereket, a szegényeket, de mélyreható reform nélkül, ha az életük csupán szociális tevékenység, a rendek el fognak veszni. Sok nemzetközi szervezet hasonló munkát végez. Én azt mondom, hogy a világnak több lélekre van szüksége: nagyon fontos a meditáció, az imádság, és nagyon fontos az aszketizmus is. Ma a fogyasztói társadalomban minden olyan könnyű, semmit nem tagadunk meg magunktól. Vissza kell térni az evangéliumi egyszerűséghez, az evangéliumi szegénységhez. A világnak megtérésre van szüksége! Az egyháznak is, a szerzetesrendeknek is, nekem is megtérésre van szükségem minden nap!”

Surján László **A halál és az ítélet** címmel a Magyar Hírlapban máj.20.-án írta, hogy kereszténydemokrata politikusként ellenzi a halálbüntetést, ám ebbe beletartozik az abortusz és az eutanázia elutasítása is. „A kereszténydemokrata felfogás életpárti, és ez az ember életének minden szakaszára vonatkozik, az elejére és a végére is...”

**Mobil népkonyha** indulásáról tudósított máj.20-án a Magyar Kurír. Május 19-én átadták Somogy megyében a mobil konyhának is nevezett, meleg étel osztására alkalmas gépjárművet. A programnak köszönhetően 630 mélyszegénységben élő juthat minden munkanap egyszer egy tál meleg ételhez.

**Ma is kihívás...** címmel máj.23-án Kiss Ulrich jezsuita szerzetes nyilatkozott arról a Magyar Hírlapban, hogyan valósulhat meg ma a pünkösdi csoda, a nyelveken beszélés: „A felfedezések kora óta nincsenek fehér foltok a világban, sőt mára szinte bárkit és bárhol el lehet érni, pláne az internet segítségével. Egymás megértése ugyanakkor ma is problémát okoz. Nem kizárólag a nyelv, hanem a másik ember gondolkodásmódjának elsajátítása jelent kihívást az Örömhír továbbadásában. Krisztus örök parancsának megfelelően az evangéliumot el kell vinni minden nemzedéknek, így különösen a következő generációnak, hiszen ők képviselik a jövőt.

**A néma tanú...** címmel máj.23.-án Gáncs Péter evangélikus püspök adott interjút a Magyar Nemzetben. „A Léleknek nincs önálló mondanivalója, talán ezért is vagyunk bajban vele. Az egyházi évben minden ünnep krisztusi ünnep, csak mindig máshová kerülnek a súlypontok. Pünkösd a beteljesedésé, az embereket szíven találta az Ige, majd a Lélek tüzével elindult a misszió, az evangélium terjedése, ami kétezer év alatt az egész világot átjárta. Évi igénk: 'Fogadjátok be egymást, ahogy Krisztus befogadott titeket.' Persze előre ki gondolt rá, hogy a menekülthullám ilyen méreteket ölt? De soha nem mondhatunk mást, mint amit Jézus, mert akkor már nem vagyunk keresztények.

De nem az a megoldás, hogy Európába jön fél Afrika és Ázsia, hanem az, hogy ezeknek az embereknek a szülőhelyükön teremtsünk olyan körülményeket, hogy ne kelljen elhagyniuk a hazájukat!!!

## **Kulcsár Tibor: Gyökerek**

**Kde domov muj, kde domov  
muj?  
hol a honom hol a hazám  
kóstolgatod sós ízét e szavaknak  
míg szádon halk fohászként  
felszakadnak  
ősidők óta zúgnak benned  
mint ösztöneid legmélyéről  
feltört  
morajlása messzi mély  
tengereknek  
mint végtelen szüntelen dallam  
mondod magadban  
öntudatlan  
ízlelgeted a szót  
míg kiejted  
babusgatod  
szívedben hordod  
mint önként vállalt  
hűségesküt  
mely alól nincs  
aki feloldoz  
ez a sorsod  
ez egyedüli örökséged  
terhével vagy  
megvert  
megáldott  
mint bimbóját a feslő rózsa  
töviseid közül  
kibontod  
megtalálod  
mint csecsemő az édes  
anyamellet  
hogy újra meg újra elrebeghesd  
mint a legszebb szót  
a szeretők  
hús tavaszi éjszakán -  
hazám  
hazám  
hajolj le hát  
a gyökerekhez  
általuk őrzöd**

**a léted  
velük kötődsz  
a mindenséghez  
hajszálereiken át  
szívod fel az éltető nedvet  
anyanyelved  
köldökzsinórára kötve  
őrzöd  
századok óta minden őződ  
ükapáid kínját keservét  
anyád ajkán az altatódalt  
a fényt az illatot a zöldet  
nagyapád udvarát  
a házat  
hol a kíváncsi szemű gyermek  
legelőszőr otthont találhat  
falud határában  
a rétet  
az út menti jegenyefákat  
a Bodroγκözt  
azt az egyre tágabb  
országnyi tájat  
mindazt mit úgy hívsz  
szülőfölded  
melyből nőttél  
egyetlen helyét a világnak  
melyet váltig  
tisztá szívvel  
vallhatsz  
hazádnak  
a külföldet sokfelé bejártad  
láttad Londont Stockholmot  
Bécset  
Helsinkiben a fehér éjszakákat  
láttad Velencét és a tengert  
szépségeit újra meg újra  
megcsodáltad  
a fényben úszó esti Budapestnek  
ereidben lüktet zúg Európa  
mégis  
kell hogy valahol  
megvethesd a lábad**

nem lehetsz  
a nagyvilág lakója  
elválaszthatatlanul  
ide kötnek  
milliónyi szálak  
ezt a tájat  
mindenestül magadba zártad  
ez lélegzik pórusaidból  
benne munkál sejtjeidben  
benne lüktet vérköreidben  
változásait szemedben hordod  
ide köt

minden vágyakozásod és  
keserved  
egyedül itt vagy otthon  
a lelked  
egyedül csak itt lehet boldog  
minden  
ami körötted  
benned  
itt gyökeredzett  
itt élned kell  
ezt add tovább  
a gyermekeidnek.

## Wass Albert: Hagyaték

„...Az Úristen rendelte nekünk ezt a hazát! Az Úristen népe és nemzete vagyunk! Elhagyta-e az Úr valaha is azokat, akik őbenne bíztak, akik az ő törvényei szerint éltek, akik az őparancsolatait követték? Soha! Az Úr nem hagyta el az ő magyarjait! A magyarok hagyták el az Urat! Térjete vissza hozzá, s Ő megvédelmez benneteket, magosra emel, de tudjátok is ezt, lássátok magatok előtt a boldogságos szép jövődőt, amit az Úr számotokra készített, lássátok, magyarok, mert ahol nincs látomás, ott elpusztul a lélek s a lélekkel együtt pusztul a nép. Tiszteld a te Uradat, Istenedet és rajta kívül más isteneid ne legyenek! Minden bajodnak Ő az orvosa és minden harcodbán az Ő pajzsa védelmez és az Ő ereje győzedelmeskedik benned! Az Úr erejében, szeretetében és védelmében sohase kételkedj. Minden erőd Tőle való és minden cselekedeted Őt kell szolgálja.

Tiszteld Őseidet, mert rajtok keresztül nyertél életet és örököltél Istent és hazát.

Légy hűséges hazádhoz és nemzedetedhez, mert csak a hűségeseket védelmezi az Úr.

Szeress minden magyart, akár csak önmagadat, és légy jóindulattal másokkal szemben is.

Légy becsületes, tisztességes és igaz, mert csak így nyered el az Úr szeretetét.

Soha el ne feledd, egy pillanatra sem, hogy saját képére alkotott az Úr. Ameddig őt tükrözöd tetteidben és gondolataidban, az Ő ereje lakozik benned. Ha elhagyod Őt, Ő is elhagy téged.

Ha nem csak hiszed, de tudod is az Istent, az

Isten ereje benned van, és hegyeket tudsz mozgatni vele!”



## Dani ősszel iskolába megy

Csak a minap volt, hogy Daniról meséltem, az újság címlapjáról nézett nagy kerek szemekkel kiságya rácsai közül a nagyvilágba.

Eltelt pár perc, s már a három éves kis lurkóról tehettem említést, akivel addigra élő kapcsolatom alakult, akivel hóembert építettünk, s kéz a kézben sétálgattunk a házuk körül.

Aztán igazán csak néhányat aludtam, s egy nap elkísérhettem az iskolába hívogató kis rendezvényre, pontosabban Ő vezetett engem, mert Ő már negyedszer volt ott, én meg csak először.

S most mi történt? Tegnap leírta nagy ákom-bákom betűivel anyjának készített rajzára, hogy DANI RAJZA ANYÁNAK! Csak úgy, magától! Ismeri a betűket, hát összerakta!

Nem tudom, hányat alhatok még, s hogy mire ébredek a következő reggeleken. De azt remélem és kérem, hogy az Ő derűs lelke, vidám kis hangja, puha vetődései a labda után még sok napomon szerezzenek örömet!



### Donászi Magda: Óvodától iskoláig

Egyszer régen édesanyám  
megfogta a kezemet,  
kicsit féltem, amikor  
az óvodába vezetett.

Négy év telt el. Négyyszer láttuk  
az óvoda ablakán,  
hogy zöld lombok integetnek,  
vagy száraz ág van a fán.

Csodálkoztam: mennyi játék,  
mennyi asztal, mennyi szék,  
gyorsan múlt a legelső nap,  
gyorsan futott el a hét.

Hanem közben úgy megnőttünk,  
hogy az ágyunk kicsi már.  
Mesesarok helyett holnap  
az iskola padja vár!



## Fekete István: Zsaroltam

Algebraóra volt. Idegesség sziszegett a levegőben. A táblán megcsikordult néha a kréta, izzadt az osztály, és meleg volt, mint a műtőkben operációk előtt.

Odakint sütött a júniusi nap. A nagy diófákon lágyan füttyentett a sárgarigó, és valahol messze vonat zakatolt virágos rétek között szabad, messze, ismeretlen tájakon.

Engem már nem bántottak az algebra problémái. Az elmúlt órán megszereztem véres verejtékkal a nyugodt elégséget, és most már csak fizikai énem volt jelen a matematikai viharban.

Előttem papírlap, melyre különféle horgokat, horognyeleket, parafaúszókat rajzoltam, és amelyek kiválóan sikerült, az alá odaírtam: *ezt*. Ami annyit jelentett, hogy a lerajzolt készség lesz hivatva az ötkilós pontyokat szárazra segíteni a vakáció ragyogó napjaiban.

Éppen egy duplahorog szakállát rajzoltam, amikor oldalba lők a szomszédom... vissza is adtam az oldalba ütést, de ekkor valami meredt csend támadt a levegőben, és a szomszédom odasúgta:

- Nem hallod, te őrült!? Téged szólít...

Még mindig nem értettem. Az egész osztály rám nézett és kajánul mosolygott, olvasva a másodperceket, mellyel az óra megrövidül.

- Mit néznek ezek? – gondoltam. – Az én osztályzatom le van zárva, és vége. Valami tévedés... - Körülnéztem.

Ekkor megszólalt Kendey tanár úr, és cvikkere villanása mint késpenge vágott felém.

- Nagyon hall maga, fiam? Nem hallja, hogy hívtam?

- Bocsánatot kérek. Nem hallottam – és a gyomromban mintha polipok tapogattak volna szívókáikkal. De még mindig rugdalózott bennem valami kis reménység..

- Azt mondta, hogy „hívtam“, nem azt, hogy „szólítottam“.- cikáztak gondolataim. – Talán el akar valahova küldeni? Cigarettaért... egy pohár vízért... Haj, micsoda friss bizet hozok neki...

És odaálltam a katedra elé.

Nem a felelők helyére.

- Tessék parancsolni, tanár úr!

A szorongó csend kezdett felolvadni. Mögöttem halkán derült az osztály, és én szigorúan visszafordultam. Micsoda illetlenség ez? Más is megszomjazik ebben a melegben...

Kendey tanár úr úgy nézett rám, mint aki nem szomjas.

Akkor talán cigaretta...? Mégis cigaretta. Elfogyott szegénynek, és most nem akar kérni attól a pimasz Baloghtól... Igaza van, én sem kérnék. Itt van ez a kedves, szolgálatkész fiú. Az osztályzata lezárva... Majd ez elmegy! Nincs ennek itt már semmi dolga...

Kendey tanár úr cvikkerében felágaskodott valami kis vidámság, de aztán hidegen a felelők helyére mutatott.

- Micsoda új divat ez? Oda álljon a tábla mellé. Vagy fejből akarja levezetni az egyenletet?

Álltam. A cvikker villanása azonban odalódított a vérpadra.

Hát jó! Én elviselem, bár az osztályzatom le van zárva, de hogy a történelem mit ír rólad, Kendey, azt megnézheted...

Ekkor csodálatosan beborult künn minden. Az egész osztály összevissza hintázott előttem...

- Tanár úr kérem, - suttogtam - nem érzem jól magam.

Kendey rám nézett: - Azt elhiszem, fiam – és gúnyosan elhúzódott a szája – de ki érzi itt jól magát?!

Hát ez igaz volt. Senki sem érezte jól magát. Még Huber Gyurka sem, aki pedig minden tudott, de most öreges ráncokat vetett homlokán az ismeretlenekkel való verekedés féelme. A mennykő ott lógott a levegőben.

Nem sokáig. Némi kis dörgés előzte meg, azután belém vágott egy exponenciális egyenlet alakjában.

Utána letöröltem a táblát, és illedelmesen meghajtottam magam, miközben a vértanúk mosolya lebegett pattanásos arcomon. Ekkor szólalt meg a csengő, és gyászosan csilingelt, amíg helyreszédelegtem.

Elbuktam!... Peregtek a napok. Nem ettem, nem aludtam és pisztolyt vásároltam, egyelőre ismeretlen célból, egy koronáért. Kitűnő pisztoly volt, elültöltő. A belső zsebemben hordtam, hogy jól látható legyen, miközben a kakasok kegyetlenül böködték a bordáimat.

- Minek az neked? – kérdezte Rajczi Feri, akinek kék szemeiben mindig valami melankólia borongott.

- Kell! – vágtam el zordonan.

Feri kezét nyújtott, és szemei könnyesek lettek.

- Rám mindig számíthatsz – mondta, de még ma sem tudom, miben számíthattam volna rá, mert gyenge fiú volt, és félénk. Talán a temetésemre gondolt, hol az egész osztály helyett könnyezett volna.

Azután egy vadászkést szereztem, melyet nadrágon belül az övembe dugtam. Ettől kicsit nehézkesen mentem, mert a kés hosszú volt, és kivágta volna a nadrágom. Járásom tehát lassú és komoly lett.

Ei is késtem naponként a találkáról, melyet a katonakórház csendes környékén tartottunk Székelyi Sárival, akiről az egész osztály tudta, hogy a feleségem lesz. Már a kelengyéjét varrogatja...

Még csak leérettségizem, és a főiskolát végzem el, aztán megesküszünk. Azonnal!

Sári szemén látszott, hogy mindent tud.

Mellém ült a kőkorláton, és megfogta a kezem.

- Istenem, mi lesz most?!

- Semmi! – legyintettem, és közelebb hajoltam Sárihoz, részint, hogy üde kis kölniszagát érezzem, részint pedig...

- Jesszusom, mi van a zsebedben?

- Az az én magánügyem, Sári. Nem neked való – és megcsikorgattam a fogaimat.

- Ha meg nem mutatod, itt hagylak – szomorodott el.

- Sárrikám, ez a férfiak dolga. Sajnálom, hogy felfedezted... Ne kívánd...

Titokzatosan merev lettem.

- Ha titkod van előttem, akkor úgyis vége mindennek – pityergett, és úgy tett, mintha indulna... De nem ment el. Szípozott egy kicsit, aztán benyúlt a zsebembe.

- Nem! Sárrikám! Nem! – kis keze ott kotorászott a mellemen, végre kihúzta a félelmetes pisztolyt.

Rettenetes volt. És olajos.

Sári szemei kinyíltak, mint a féklya, és láttam, hogy ebben a drámai pillanatban halálosan belém szeretett.

- Most már mindent tudsz – szóltam szaggatottan-, megkérlek, rejtse el fegyvereimet...amíg indulok – és kihúztam a kést is, mely előkelő mozgásom szabályozta.

Sári szívéhez szorította fegyvereimet.

- Nyugodt lehetsz. Inkább meghalok – és a kezét nyújtotta, de ha szólok, meg is csókolt volna.

Nem akartam. Eddig könyörögtem az első csókért, de most férfiatlannak tartottam kunyerálni. Itt élet és halál forog kockán...

A bizonyítványt szombaton osztották. Hol leszek én már akkor! Kivettem a postatakarékból megtakarított pénzecskémet, ami summa summarum öt korona volt.

Pénteken megváltottam a jegyemet.

Este talákoztunk Sárival... Könnyeztünk. Ez az utolsó este. Összebújtunk, mintha hideg lenne, és megéreztem, hogy Sári az ünnepi alkalomra mamája parfümjét használta.

Azután átnyújtotta a kést, melynek tokot varrt, és a pisztolyt, melynek mord teste selyemzacskóban himbálózott.

- Gondolj rám – suttogta – és írj! Én várok a sírig – és a vállamra hajtotta fejét.

Kis keze meleg volt, mint a madárka, tarkóján aranylott a pihe, mint a kiscsibéken.

- Sárrikám! – akadoztam-, nagy útra indulok. Illene, hogy megcsókolj.

És Sári engedelmesen, először odaadta száját, mely meleg volt, és illatos, mint a friss kalács, és édes, mint a méz, pedig a sós könnyek odaperegtek a szegletébe.

De azután egy bakancs kezdett kopogni felénk, és elváltunk....

Az iskolába másnap megizentem, hogy beteg vagyok, és csak később megyek a bizonyítványért. Vonatjegyem már megvolt, és nemsokára döcögött velem a vonat Fonyód felé. Zsebemben pisztoly és négy korona. Kis csomagomban a kés, pár fehérnemű, és Gárdonyitól a *Láthatatlan ember*. Nagybátyámékhöz megyek. Egyelőre... Azután, ahogy a sors hozza.

Idős pár ült a kupéban. Összehúztam magam a sarokban, és néha rájuk néztem, nem figyelnek-e? Az öregúr néha rám nézett, különösen a zsebem tájékára. Ez sejt valamit!

Megállt a vonat a város külső állomásán is. Nem néztem ki. Még felismernek...Szüleim hátha már kerestetnek... Búcsúlevelem majd csak akkor írom meg, ha megérkeztem.

A folyosón kopogás. Valaki felszállt. A kopogás megállt a fülkénk előtt.

- Van itt szabad hely?

Úristen! Ez a hang! Fejem magától fordult arrafelé, és a lábaim maguktól álltak fel, és a derekamat is mintha láthatatlan erő hajlította volna meg.

- Alázatos szolgája, tanár úr!

Kendey volt!

Üdén, frissen. Cvikkere ragyogott, és mosolygott.

- Hova utazik, fiam? Igen?... Hát majd eldiskurálunk. Persze nem ám az algebráról - nevetett szélesen, s az öregek is vele mosolyogtak – de nem ám!

- (Gazember!)

- Hát milyen lett a bizonyítvány?

Nem szóltam semmit, de éreztem, hogy a szememet elfutja a könny.

Süket csönd támadt a fülkében. Ragyogott a határ, amerre rohant a vonat, de az én szegény kis diák szívem tragédiája ott remegett a levegőben.

Kendey már nem mosolygott. Az öregek is ijedten néztek rám, s akkor az algebra félelmes tanára szelíden maga felé fordította könnyes arcot.

- A tanár úr ...- fuldokoltam – megbuktatott... - és megrázkódtam a sírástól.

Kendey az öregekre nézett, akik elfordították fejüket, és velem könnyeztek. Azután idegesen kapott a zsebéhez.

- De fiam ..., fiacskám..., ez tévedés!

És már lapozott abban a rettenetes piros noteszben.

- Itt van, ni! Ide nézzen...

Ekkor kiderült a határ. Nagy, vattás felhők utaztak az ablak előtt, és benéztek Kendey tanár úr noteszére, és mosolyogtak az öregek, mosolygott a tanár úr is, és mosolyogtam én is, könnyesen...

Kiderült, hogy nem is láttam a bizonyítványom. Kendey nagyokat nevetett.

- És most szökik, ugye? Meg se nézi a bizonyítványt!

- Egres- kiáltott a kalauz.

Kendey felugrott.

- Itt a másik vonat. Azonnal hazamenni! Gyerünk! Hozza a cókókját!

Leugrott a vonatról, megváltotta gyorsan a jegyem. Én bódultan vettem elő a bugyellárisom.

- A jegy ára., - rebegtem.

- Majd ha államtitkár lesz – nevetett. - No, itt a vonat. Isten áldja! – és a kezét nyújtotta

Én pedig ott, a fényes állomáson, mikor két vonat utasai is néztek, hirtelen kezet csókoltam Kendey tanár úrnak.

- Ne bolondozzon – mondta zavartan, és majd' a lépcső mellé lépett.

- Mehet - kiáltotta a kalauz, és elindult a vonat lágyan, ringatva. Még ma is csodálkozom, hogy elbírta a boldogságom.

Otthon nem tudtak meg semmit. Rohantam a bizonyítványért. Az ebédől ugyan elkéstem, de ezt észre sem vették, hiszen a szállongó hírekből már tudták, hogy algebrából pótvizsgáznom kell.

Ragyogó arcomról azonban mást olvastak, és mélyen fellélegeztek.

- Jobb is lehetne – mondta édesapám, de láttam az arcán, hogy szívesen megölelt volna.

... Este pedig levelet kaptam Sárítól, megszólítás nélkül:

*Őn játszott velem és becsapott. Nem volt komoly szándéka, és esze ágában sem volt útra kelni, és mégcsak meg sem bukott... Csak azt akarta elérni, amit elért... Oh, én hiszékeny! Tekintse a dolgot meg nem történtnek, és ne köszöntsön! Zsaroló!*

Hiába, a dolgot nem tudom meg nem történtnek tekinteni.

Néha még álmodozom, amikor nagy platánok alatt járok, melyek elfeledett időkről suttoznak, és ilyenkor szinte érzem Sári hamvas kis száját, mely meleg volt és illatos, mint a friss kalács, és édes, mint a méz, pedig a sós könnyek odaperegtek a szegletébe...



## **Weöres Sándor: Barangolók**

Gyöngy az idő, vándoroljunk,  
nincs szekerünk, bandukoljunk,  
lassú folyó ága mellett  
járjuk a halk fűzfa-berket.

Este a láb gyöngye, fáradt,  
lombok alatt nézünk ágyat.  
Szöcske-bokán jó az álom,  
száll a világ lepke-szárnyon.

## **Garai Gábor: Június**

Tudom, meghalnék idegenben;  
ott még a fák sem ilyenek;  
nem virít bodza a berekben,  
akácok könnye sem pereg;  
nem részegít a széna-illat,  
nem villámfénnyel jön a nyár,  
nem így táncol felhőn a csillag,  
nem szédül az égtől a táj...

Meghalok itt is - : a gyönyörtől,  
hogy a repceföld színarany,  
hogy a lomb oly zöld, szinte tombol,  
s a kőnek is illata van;  
hogy áll a búza nyers kalásza,  
mintha világot nemzene, s e tájon  
az lel csak magára,  
ki végleg egyesült vele.

## FILMSZEMLE



Hónapok óta vetíti a Duna TV a Don Matteo c. filmet. Olasz sorozat Terence Hill főszereplésével. Tudom, hogy erről a színésről mindenkinek a Vadnyugat és a nagy bunyók jutnak az eszébe. No, és a varázslatosan kék szemei.

Szeretem ezt a sorozatot, annak ellenére, hogy mindig valamilyen bűnügyi háttére van. A papnak, akit Terence Hill alakít, aki Gubbio plébánosa, csodálatos veleszületett képessége, amit aztán alaposan ki is tanult, hogy ismeri az emberi lelket. Könnyen felismeri, ki ártatlan, ki bűnös. Fontos neki az igazság felderítése, és mindent megtesz, hogy a bűnözőt rávegye bűne belátására. Legalább egy feltáró beszélgetés idejével hamarabb deríti ki az igazságot, mint a csendőrök, és segíti a bűnöst tette megbánásában. Így nem üresjárat lesz számára a börtön, lesz min gondolkodni, van mire felkészülni.

Nos, a napokban a Libri Kiadó gondozásában megjelent egy könyv, melynek címlapjáról Terence Hill kék szemei (fiatalkori kép) ragyognak ránk. Ismerve rajongásomat, megajándékoztak ezzel az életrajzi könyvvel, és megtudtam sok érdekes dolgot a színésről.

Egy egészen más személyiség, mint amilyennek egy amerikai híres embert elképzelünk. Rendezők, kollégák egybehangzó állítása szerint nagyon óvott szerelmi házasságban él feleségével, kis családi életétől mindigtávol tartotta a nyilvánosságot. Misszionáriusként élte meg a színészetet. A bunyó paródiájával éppen a kor agresszióját akarta nevetségessé tenni. Benső világát gondosan óvja, mély Isten hitével soha nem kérkedik. Amikor idősebbik fia 16 évesen autóbalesetet szenvedett, mély lelki válságba jutott, ez évekig tartott.

S amikor a fent említett filmbeli szerepre felkérték, magára talált, hisz olasz származású. 60 éves, amikor az első sorozat készül 1999-ben, majd utána még 11. És Hillhez hozzánő a reverenda. Most ebben találja meg a misszióját, hogy megelevenítse a derűs, de érett, bölcs papot, aki mindenkinek megtalálja az utat, és megmutatja, hogy Isten megbocsát minden bűnt, ha az ember megbánja, belátja azt. Az Ő jósága, szelídsége képet ad Arról, Akinek az életét, szolgálatát adta Don Matteo, és Terence Hill. 2002-ben Monte Carloban a 42. Nemzetközi Televíziós Fesztiválon Terence Hillt a legjobb férfi színésznek választották. 2012-ben a sorozat nyerte a TV-s Oscart.

Hill ma már nem forgat, visszavonultan él feleségével az év egy részében Gubbio környékén, mert nagyon otthon érzi magát ebben a környezetben. Életének számomra kiáltó tanulsága az, hogy akkor tud az ember átlendülni élete tragédiáin, szomorúságain, amikor mások felé fordul, másoknak akar adni.

Kedves Olvasó! Még van hátra jónéhány film, ha eddig nem nézted, kóstolj bele ebbe a könnyed, olykor túlságosan is bohózat-szerű, de mindig mély tanulságot is rejtő sorzatba. Ne feledd, este fél hétkor találkozhatsz a Dunán Terence Hillel! Jó szórakozást!

## VICCOLDAL

Ha valakinek problémája lenne a pénzügyi válság megértésével, a következő sorok segíthetnek: Valamikor, egy indiai faluban egy ember bejelentette a falusiaknak, hogy majmokat vásárol fel, darabját 10\$-ért. A falusiak tudták, hogy a környéken sok a majom, elmentek hát az erdőbe összefogdosni őket. Az emberünk majmok ezreit vásárolta fel, mindegyikért kifizette a beígért 10 \$-t. Ahogy a majmok fogyni kezdtek az erdőben, a falusiak abbahagyták az összefogdosásukat. Erre az ember bejelentette, hogy 20\$-t ad egy majomért. A falusiak fellelkesültek és újra elmentek majmokat fogni.

A majmok csakhamar még jobban megfogyatkoztak, a falusiak hazatértek. Az ember 25\$-ra emelte az átvételi árat, de már így is nagyon nehéz volt majmot fogni. Erre a férfi közölte, hogy 50\$-t ad egy majomért, de sürgősen el kell utaznia egy kis időre, addig egy helyettese fogja őt képviselni, aki a nevében átveszi a majmokat.

Amikor elutazott, a helyettese azt mondta a falusiaknak: "Nézzétek ezt a sok majmot a ketrecekben, amit a főnököm vett tőletek. Eladom nektek darabját 35\$-ért, és amikor az emberünk visszatér, eladhatjátok neki 50\$-ért."

A falusiak összeszedték minden megtakarított pénzüket, és megvették az összes majmot. Ezután a falusiak soha többet nem látták sem az embert, sem a képviselőjét, csak a rengeteg majom mászkált megint a környéken, úgy, mint azelőtt.

Mielőtt valaki megbetegszik, jó, ha tudja, milyen is az ideális beteg:

- mindenevő - ha a kórházi koszt nem ízlik neki, a folyosón található páfrányokkal vagy hazulról hozott ételmaradékokkal is beéri.
- öntisztuló - a legnagyobb nővérhiány esetén is képes önmaga, valamint környezete rendben tartására.
- egyedülálló - nincsenek hozzátartozói, akik a gyógyító munkát állandó érdeklődésekkel hátráltatnák.
- mindenért hálás - nem kell attól tartani, hogy gyógyulása után hálátlan lesz.
- csendes - nem kérdezi folyton, hogy melyik gyógyszernek milyen mellékhatása van. (Saját érdekében jobb is, ha ezt nem tudja!)
- csinos - megjelenésével nem rontja a kórházi dolgozók, valamint beteg-társai közérzetét.

A legideálisabb beteg az, aki teljesen egészséges, így az egészségtelenül túlterhelt egészségügyi intézményrendszer bajait nem tetézi a sajátjával.

- Két skót turista a svájci Alpokban túrázik. Egyszer csak mindketten egy szakadékba csúsznak. Néhány óra múlva mentőcsoporthoz érkezik a helyszínre. A csoportvezető lekiabál nekik:

- Maguk azok a skót kirándulók, akik pár órája eltűntek?
- Igen, azok vagyunk!
- Nos, mi a Vöröskereszt Segélyszolgálatától jöttünk.
- Hát akkor menjenek csak nyugodtan tovább, mert mi nem adományozunk!

Egy anyós levele:

Drága Vejem!

Tudom, hogy a válás óta nem hallottál felőlünk, de hosszas gondolkodás után szeretném elmondani, mennyire sajnálom, hogy tönkrement a házasságod a lányommal. Sajnos igazad van, hogy otthagytad, most jöttem rá, hogy valóban gyakran félrelépett, és semmi sem volt elég jó neki, amit te csináltál. Tudom, én sem voltam jó anyósod, nagyon sajnálom, hogy soha nem tudtam befogni azt a nagy számat és mindenbe beleszóltam, de csak azért, mert segíteni akartam. Igazad volt, nem volt jó ötlet, hogy hozzátok költöztem, és mozdulni sem tudatok miattam, azt is nagyon sajnálom, hogy úton-útfélen csak téged ócsároltalak.

Ez úton szeretnék mindketten bocsánatot kérni, rájöttünk, hogy nálad szorgalmasabb, dolgozabb, rendesebb embert nem hordott még a hátán a föld. Most, így 10 év távlatából mégiscsak te vagy az az ember, akit férjül kívánnék az egyetlen lányomnak. Remélem, a közben eltelt idő meg-  
szépítette az emlékeidet, lecsillapodott benned a harag.

Tudom, ennyi idő után nehéz újrakezdeni, de mindketten örülnék neki, ha néha meglátogatnál minket, talán újra fellángol köztetek a régi szerelem.

Nagyon várjuk, hogy jelentkezz. Csókol: szerető anyósod!

ui.: Gratulálunk a lottónyereményedhez !

- Ha egy rossz kapcsolat miatt sírsz, akkor még nem rúgtál mezítláb az ágy lábába!

A történelemtanár kérdi Pistikét:

– Mondd fiam, kik voltak a diktátorok?

– Hát szerintem híres fizikusok.

– Fizikusok?!

– Igen, hiszen ők vezették be az emberek közé a feszültséget, a boltokba a voltot és a föld alá az ellenállást!

Egy kereskedő gyereke állandóan hazudik az iskolában. A tanárnő behívhatja a gyerek apját, aki így mentegetőzik:

- Nem tudom, hogy honnan tanulhatja... Otthon nem hazudunk, az üzletbe pedig nem jár le.

Két horgászóhoz odalép a halőr és kéri az engedélyeiket. Az egyik felpattan és futni kezd. A halőr utána...

Jó ideje kergeti már, mire az üldözött váratlanul megáll és átadja a papírjait.

- Mondja, mi a fenének futott el előlem, hiszen rendben van az engedélye!

- Nekem igen...

## **AMI A LEGBORZASZTÓBB**

Agatha Christie-től, a detektívregények híres írójától egyszer megkérdezte egy ismerőse:

- Mondja meg nekem, mi az oka annak, hogy a legtöbb detektívtörténet írója férfi!

- Egyszerű a magyarázata - felelte az író - A férfiak titoktartóbbak.

- És ön?

Agatha Christie nagyot sóhajtott:

- Oh, én rettenetesen szenvedek! Mert mi nők, szeretünk azonnal mindent kifecsegni. De hát ez itt nem megy! Tudja milyen borzalmas dolog, hogy az utolsó fejezetig nem árulhatom el, hogy ki a gyilkos?

## **REMETEÉLET**

Victor Hugo a nagy francia író egyszer sürgős munka előtt állt. Mivel nem bízott eléggé abban, hogy végig kitart feladata mellett, félig levágta a szakállát és félig a haját, az ollót pedig kidobta az ablakon. Addig nem ment el otthonról, amíg ki nem nőtt a szakálla és a haja. A munkával viszont elkészült.

## **A PRECÍZ ORVOS**

Csortos Gyulának már napok óta fáj a foga. Kénytelen volt elmenni a fogorvoshoz, bár rettenetesen félt a foghúzástól. Az orvos azonban nagyon ügyes volt és pillanatok alatt végzett a műtéttel.

- Jaj, nagyon köszönöm ezt a gyors és precíz munkát. És a fizetség? - hálálkodott Csortos.

- Potom öt pengő! - válaszolta az orvos.

Csortosnak egyszerűen ráncos lett a homloka.

- Öt pengőt kér ezért a foghúzásért? Hiszen öt másodpercig sem tartott!

- Ja, művész úr - ha ezt tudom, fél óráig húztam, húzogattam volna...

**Molnár Ferenc**, "A Pál utcai fiúk" szerzője egyszer egy óbudai kiskocsmában vacsorázott a barátaival. Amíg a megrendelt vacsorára vártak, egy kiscsirke oda szemtelenkedett az asztalukhoz és hegyes csőrével csipkedni kezdte az író cipőjének az orrát.

Molnár egy darabig tűrte a "látogatót", de aztán megelégtelt és leszólt az asztal alá: - Hess innen, mert különben téged is megrendellek!

## **ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓ**

Ajtay Andor a neves színművész, rendszerint elment az érettségi találkozóra. Egyik alkalommal odafordult hozzá az egyik volt osztálytársa és azt mondta:

- Andor, üdvözl a Bálványossy.

- Bálványossy? Nem ismerem! Ki az? - nézett rá értetlenül Ajtay.

- Nem emlékszel rá? Az az alacsony pocakos ember, tudod, azzal a nagy körszakállal!

Ajtay legyintett:

- Ugyan kérlek, a mi osztályunkban senkinek sem volt körszakálla!